

at sige bestemt, hvilke Ord man har brugt, men det, der var Meningen med det, jeg sagde, var, at der var Kommuniste med i Eksekutivkomiteen, hvor ogsaa Socialdemokraterne var med, og jeg tror ikke, det ærede Medlem vil kunne finde nogen Venstre-mænd eller Højremænd, der var med i Eksekutivkomiteen i Randers. Det ærede Medlem siger, at naar Generalstrejken i Randers maatte tabes, var det, fordi den var lokal, men naar det ærede Medlem nu er saa fornuftig . . . (Afbrydelse: Det stod i „Nationaltidende“). Jeg forstod dog, at det ærede Medlem sluttede sig til denne Udtalelse. Naar det ærede Medlem er saa fornuftig, forbavser det mig, at det ærede Medlem ikke meget stærkt traadte frem i Randers og sagde: Jeg vil fraraade Generalstrejke, en lokal Generalstrejke kan ikke vindes. Hvis bare det ærede Medlem havde gjort det, var maaske det hele undgaet, men det hørte jeg ikke noget til.

L. D. Rasmussen: Jeg takker den højtærede Justitsminister for hans lille Kursus i Straffeloven. Jeg har gennemgaaet det Lovværk nogle Gange, selv om jeg ikke er Jurist, og jeg kender udmærket godt disse Bestemmelser. Jeg ved ogsaa, at den paagældende anklagede blev dømt i det ene Tilfælde, ikke i det andet. Men Spørgsmaalet er, om Politiet har grebet ind i Utide. Den højtærede Minister hævder, at det har Politiet ikke. Det vil altsaa sige, at Politiet har Lov til i al Almindelighed at hugge ind paa Publikum uden først at give den i Grundloven paabudte Advarsel. Jeg vil gerne bede den højtærede Justitsminister om at slaa dette fast eller afkræfte det, thi det kunde dog have sin Betydning, at man blev klar over det. Landsretten har i hvert Fald taget det Hensyn. Den har paataalt, at denne Advarsel ikke blev givet. Den højtærede Minister havde forstaaet mig, som om jeg talte om Jurister i en Strejke. Det har jeg ikke gjort. Jeg har talt om Juristers, Lægers og Arbejdsgiveres Behandling af deres Skruebrækkere. Det er et ganske andet Spørgsmaal. Jeg ved ikke, om den højtærede Justitsminister kunde tænke sig, hvad Jurister vilde gøre overfor andre Jurister, og hvad Læger vilde gøre overfor andre Læger, der optraadte som Skruebrækkere, men jeg ved i alt Fald, hvad Arbejdsgivere vilde gøre. De vilde ganske sikkert prøve paa, om de kunde sulte de paagældende ihjel, prøve paa at unddrage dem alle mulige Hjælpemidler gennem de Aktioner, de kan foretage sig.

Saaledes plejer Arbejdsgiverne at bære sig ad, og jeg tænker mig, at Jurister og Læger vilde gøre noget lignende. Men overfor disse Foreteelser synes det, som om den højtærede Justitsminister og de dertil indrettede Blade optræder med langt større Forstaaelse, end hvor Talen er om Arbejderne.

Lundberg: Den højtærede Justitsminister ynder jo at argumentere udenom. Han har ikke svaret paa et eneste af de Spørgsmaal — jeg beder ærede Medlemmer ogsaa dem, der smiler, lægge Mærke dertil —, som jeg stillede til ham, sidst jeg havde Ordet. Jeg skal lige nævne, at i § 183 i Lov om Rettens Pleje staaar der vedrørende Behandlingen af de Vidner, som bliver tilkaldt i Retten, at Spørgsmaal, hvorved der foreholdes Vidnet Omstændigheder, som først skal godtgøres ved dets Svar, saa vidt muligt skal undgaas. Jeg sagde i mit første Indlæg, at det var netop saadanne Spørgsmaal, man i stor Stil havde stillet under Vidneafhøringerne i Randers. Endvidere staaar der i Retsplejeloven, at naar Vidner afhøres af andre end Rettens Formand, har denne at vaage over, at utilbørlige, navnlig forvirrende, Spørgsmaal ikke stilles ved Afhørelsen, og at denne foregaar i en passende Form. Sker Afhørelsen trods Formandens Advarsel paa utilbørlig Maade eller paa en Maade, som ikke er egnet til at bringe Sandheden for Dagen, kan han unddrage den paagældende Part Afhørelsen og selv overtage den. Men det er jo beklageligt, naar det er selve Rettens Formand, som benytter sig af denne højt upassende Form for en Afhøring, og derfor havde jeg gerne set, om den højtærede Justitsminister herfra havde taget klar Afstand fra en saadan Forhørsmetode, hvor man staaar og taltaler, ikke arresterede Mennesker, men tilkaldte Vidner paa en saadan — ja, jeg havde nær sagt gadedrengeagtig Maade, og det er heller ikke langt fra, at dette Udtryk passer. Men den højtærede Minister argumenterede, som jeg sagde, stadig udenom, han kom stadig med Spørgsmaal, som ikke vedkommer selve Kærnen i Sagen, han kom stadig ind paa, hvad jeg har sagt, og hvad jeg har været med til. Det har jo ikke den fjerneste Interesse, hvorvidt jeg personlig har siddet i Ledelsen derovre eller ikke. Men for øvrigt, hvis den højtærede Justitsminister vilde have hørt efter, vilde han have hørt, at jeg udtrykkelig sagde, at det var en Skrøne, naar man havde gjort mig til Medlem af denne Ledelse. Det har ingen